

На рождения си ден ще се заключа

С премиера Бойко БОРИСОВ разговаря Мила Аврамова

“Едно, две, три, проба...” Бойко Борисов брои.

Градинската масичка пред правителствената вила на ул. “Секвоя” хич не е удобна, за да сложа там диктофона си. Премиерът отривисто го грабва и докато разговаряме, услужливо го държи пред лицето си. От време на време отпива минерална вода “Боржоми”, наоколо е зелено, пет птички...

- Да сключим сделка, г-н премиер, аз няма да ви питам кой ще е президентът на ГЕРБ, а вие няма да ми говорите за магистрали.

- Защо, да не сте доволни от инфраструктурата на страната?

- Не, но вече знам всичко за вашите 7 магистрали.

- То, ако е лесно, да са ги направили другите. А това е гръбнакът на една държава. Вие досега все едно сте карали само по магистрали и ви е втръснало. Не мога да разбера що за нация сме. Ама добре...

- В понеделник имате рожден ден, та се сещам, че точно преди 10 г. на 13 юни бяхме заедно в Банско. Животът ви беше различен - имахте приятелка, “по-добър търговски вид”, както обичате да казвате, управлението на страната не ви тежеше на раменете. Тогава или сега “сам като куче”? Какво бихте избрали?

- Е, тогава беше по-добре, но сега няма връщане назад. А и събитията си следваха естествения ход. В един момент много-много и не зависеше от мен. Исках да си остана главен секретар на МВР. А ме продадоха много бързо. Петканов - конституционен съдия, Румен Петков - министър. И за мен не остана място. Ако не беше това съвпадение след няколко месеца да има избори за кмет на София, щях да отида в канала. Така че без нищо сам успях да направя това, което съм в момента. Сам-самичък.

- Какво наричате “канала”?

-Каналът е отпадък. Свършваш, приключваш с кариерата и с всичко останало. Тогава вече нямах и собствен бизнес. След пет години в МВР...

- Смятате ли, че някой наистина ви вярва, че сте “сам като куче”. С тия тъпни обожателки, които вървят след вас?

- Нито ме интересува дали някой ми вярва, нито пък ще седна на някого да се обяснявам. Ето, качете се горе в спалнята и разгледайте. И ако намерите едни гащи, или една женска дреха, или нещо, кажете ми “Хасан”.

- Е, вие няма да ги метнете на леглото да ги видя аз.

- Можете да отворите, който искате гардероб. Но иначе личният ми живот по никакъв начин не е бил и няма да бъде тема на разговор. По простата причина, че е приключил.

- Е, това звучи много тъжно.

- Тъжно, но факт. И след като съм се лишил от това, най-малко бих искал да се говори по тази тема.

- Как властта промени живота ви?

- Промени го отвратително. Отида да играя футбол и... “Бистрица” щеше да влезе в “А” група, а останаха трети. Защото момчетата се стреснаха. Прочетоха такива лъжи и измами. Не мога и футбол вече да ходя да ритам. Който ме познава, знае, че аз от 20 години залагам и играя тенис на вързано. Има тенисисти хиляди в България, ходете ги питайте. И кой не е ял бой! С един играем на печено пиле, с друг играем на един лев, с трети на бира, с четвърти на 5 или на 20 лева... После ги навиваме на фунийки и ми ги слагат на ракетата като майстор. Обаче глупости ми омръзна да слушам. Това е! Не ходя на кино, не ходя на театър.

- Е, на театър ходите.

- Ходим с министрите. С десет души охрана. То няма нищо приятно в тая работа. Да ти се отходи. Като седнеш, и почват от всички редове хората да се навеждат и да те гледат. Няма никакво удоволствие.

- Айде сега, да не би вече да ви пречи хорското внимание?

- Не е до вниманието. То е до интерпретации след това. Като си счупих главата, и имаше 20 фотографии и всичките ме снимат в челото. Е, кой не си е чупил главата?

- Някои не сме.

- Ето това ме изморява, това ме изнервя, това ми тежи. Защото аз обичам да ида на “Витоша”, да се разходя по булеварда, обичам на кино, да седна на кафе, да поговоря с приятели.

- И откога не сте ходили така?

- Вече няколко години. В Хасково седнахме за пет минути и гледам на другия ден “щрак” във вестниците.

- А как успявате да се видите се близките си? С племенника ви, сестра ви...

- Племенника ми не съм го виждал може би две-три години. Кака идва миналия месец да ме види. Леля оня ден ми се обади, че от един вестник ходил криминален репортер да му покаже къде сади картофите и разсада за домати. И тя жената, от село Хераково е, ми вика: “Бобе, как издържаш, лельо, с такива идиоти?” И вика: “Показах им разсада и градината.” Ето това ме побърква! Защото няма за какво да се хванат. И да пратят репортер да намери леля и да види дали сади картофи!

- Какво осъдително има в това, може би просто са направили човешки репортаж?

- Щом така го разбирате. Според мен целта е била да напишат заглавие: “Леля му каква е кокона и не сади картофи” (смее се).

- Е, добре де, поне на рождения ви ден с роднини няма ли да се видите?

- Аз даже и в момента с ужас си мисля за понеделник. Първо съм казал на партията - нито искам някого да виждам, нито подаръци...

- Сигурно ще ви осиновят няколко лъва от зоопарка.

- Това м.г. беше прекрасно, че тия животни бяха в нечовешки условия. Вместо да ми купуват ризи, връзки и обувца, по-добре, че са ги дали за лъвовете и са им направили клетка. Така децата от цяла София ходят и гледат. Ако е за това пак да направят нещо такова. А то... писания. И накрая ще се заключа някъде или ще избягам на 13-и. Преди да имам рожден ден ми беше любимото нещо. Аз си правех рождените дни в НДК горе. Има ли по-хубав ден от тоя? Идваха всички. А сега вече не искам никого да виждам!

- Равносметка правите ли си?

- Не. Знам, че още 4-5 г. мога да работя с това темпо. Догодина искам метрото да видя, сега на 30 юли най-после ще има спортна зала. Догодина юни месец “Тракия”...

- Ей, иммахме сделка! Аз питам за друга равносметка. Мислите ли си - на 52 г. съм, докде я докарах, какво направих, какво щеше да каже майка, ако беше жива...

- Разбира се. Всеки ден мисля за нея. Даже, като направя нещо, винаги го прекарвам през това дали тя щеше да го одобри. Много ми е говорила, докато беше жива. Тя ми е критерий за справедливост и за вяност. Като преценя, че нещо няма да го хареса, и не го правя.

- Какво например?

- Какво ли не. Ако щете дори да напсувам някого, да избухна и да набия някого. Знам, че тя щеше да е против. Много ни се сърдеше да ни чуе с баща ми нещо да напсуваме или да кажем някоя простотия. Веднага казваше: “Е, не ти отива. Как може такова нещо!”

- Тя ви държеше изкъсо у вас, а не баща ви, така ли?

- Да, майка.

- С какво?

- С приказки. Защото много обясняваше. Тя си беше детска учителка, така че си използваше педагогически методи. Говори, говори, и то накрая ти влезе в главата.

- На кого сте благодарен в живота?

- На майка и татко, че в толкова бедно семейство успяха да ни изучат със сестра ми. Тя стана докторка, аз...

- Вие станяхте премиер. Добре са ви изучили. Всъщност кога разбрахте какво искате от живота - на 22 или на 52?

- Много пъти съм казвал какво искам. Моето място, там, където се чувствах най-сигурен, беше в МВР. Между другото аз се учудвам как преди мен хора са ставали премиери, без да имат никакъв

трудова стаж. И Станишев, и царят. За мен четирите години, които изкарах като кмет на София, бяха огромен административен и стопански опит. Аз наистина не знам как са идвали тия хора и изведнъж... те затова и толкова са управлявали, де.

- Е, хайде сега. Не започва светът от Бойко Борисов. Все нещо трябва да признаете и на предшествениците си.

- Сигурно има. Но то е преди всичко при царя. На тройната коалиция не мога да се сетя нещо, което да й призная. Ако вие можете да ме подсетите...

- По нейно време влязохме в Европейския съюз.

- Това е пълна глупост. Точно те да ни вкарат в Европейския съюз с агентите на държавна сигурност. Просто така им се падна и там трябва на царя да му целуват ръка, защото всичко останало го направи предишното правителство.

- Понеже сме на темата за царя, подготвила съм ви едни изрезки от стари вестници. През 2002 г. "Труд" написа, че може да станете премиер. Спомням си, че вие толкова много ни се обидихте тогава, че ни казахте: "Може да прочета, че ще ставам и президент." А царят рече: "Борисов ще е премиер само на 1 април."

- Тогава това беше невъзможно. Тогава въобще не съм бил готов да ставам премиер. Бях си полицейски началник. Ако ме бяха оставили, още щях да марширувам по плаца. Никой не може да каже дали щях да се чувствам по-добре. Но със сигурност щях да се чувствам по-щастлив, защото щях да се занимавам с това, от което разбирам. И щях да го правя добре. И го правех добре. Не е случайно, че народът на толкова избори след това ме избираше.

- Имате ли обяснение защо хората ви харесват толкова. Харизма ли е?

- Това е обяснение на враговете.

- Ама какви врагове? Ето едно заглавие от стар вестник, не е "Труд": "Генералът, който изговори болката с човешки думи". За кого друг се пише така?

- (Поглежда вестника). Ей, колко симпатичен съм бил тогава. Симпатията! Това е положението.

- Социолозите твърдят, че хората ви харесват, защото успявате да бъдете един от тях.

- Че аз съм си един от тях. Не е баща ми да е бил член на Политбюро и да ме е пратил да завърша по Лондон или по Москва. Аз съм се бутал в градския транспорт 20-30 години със същите тия хора.

- И Костов сигурно се е бутал с тях.

- Костов не е печелил мажоритарно. Освен това никога не е отстоявал принципни позиции, а е дошъл на вълната на СДС.

- Да, а някои дойдоха на вашата вълна.

- Аз съм си дошъл на мойта вълна. Имам си и моя социология. Като отида някъде и гледам хората как ме приемат. Ето днеска в болницата половината медицински сестри, докторите, лекарките дойдоха, снимат се с мен, радват ми се...

- Те се радват на всеки министър-председател.

- Аз така бях и като главен секретар. И като бях шеф на “Ипон”, ако си спомняте. Тогава бях добър каратист. Звезда. Млад. Имало е друга причина сигурно (смее се).

- Извинявам се за следващия въпрос, обаче винаги много съм се чудила защо при откриването на поредното нещо тъпчете в устите на момичетата с носите зальците от погачата?

- Храня народа. А по ли е добре да се омажа аз в мед и сол (разсмива се). Да съм с блажни пръсти и надуги бузи. Това е традицията, нека да хапнат момичетата и толкова.

- Къде си пазите лентичките от откриванията на разни обекти?

- (Поглежда си в джоба) Тука нямам, че ми е чиста ризата. За вас съм я облякъл.

- А това на ръката ви какво е?

- Червено конче. Против уроки. От кака ми е. Вързала ми го е през януари. Да ви кажа има неща, които още от майка ги знам и ги правя. Например като ти мине някой път и е по-добре да се върнеш. Който ще да е. Не е хубаво да ти минава път някой, като си тръгнал нанякъде. А в понеделник не се бръсна!

- Защо?

- Така съм си решил. В понеделник не се бръсна, не си режа ноктите и не давам пари. Открай време е така.

- Хубаво е да се знае да не ви искат пари в понеделник хората.

- Абсурд. Не давам!

- Добре, че заседанията на Министерския съвет не са в понеделник, че ако трябваше да приемате бюджета...

- (Смее се.)Така е. Има неща, които не се правят. Ако черна котка ми мине път, се въртя три пъти и тогава минавам.

- Сега вече излъгахте!

- Не, ако съм с колите, им казвам върнете се и да минем по другата улица. Мине ли черна котка - завиваме обратно! (Залива се от смях.)

- Суеверен или вярващ?

- Знам ли. По принцип вярвам си в Господ. Сутрин, като стана, три пъти се прекръствам и казвам: “Боже, ти напред, аз след теб.” Това го знам от майка и това правя.

- Молитва знаете ли?

- Молитва не знам. Макар че сега от толкова откривания (започва да се смее) вече знам наизуст: “...На овчи порти се намира къпалня по еврейски наречена Витезда” (Евангелие от Йоан 5:2, бел. ред.). Мога да я изкарам цялата като поп. Ами да, толкова пъти съм го слушал вече, че даже последния път на Данчето Фандъкова ѝ го рецитирах в ухото и тя жената се стресна...

- Само да погледна дали ми работи диктофонът, че тези ценни откровения не бива да се губят.

- Ще го преразкажете със свои думи.

- **Казвали сте, че понеже всички ви познават вече, и с жена не можете да отидете никъде.**

- Факт.

- **Вече и в чужбина няма спасение, а? Сигурно ви чакат още на летището.**

- Как на летището? Ти слизаш и те поема полицейски ескорт. Пред вратата седят по 10 души от местните служби (смее се). Няма шанс. Затова казвам, че властта изхабява. Но е просто кауза. Заслужава си да се напънем и да го направим.

- **Защо пропушихте пак?**

- В Хасково местните депутати ме почерпиха с пура. Доколкото си спомням и на Великден си запалих една. Но за 6-7 месеца да изпушиш една, две, пет пури, не мисля, че това е пушене.

- **Вие вече сте изключително праведен, трябва да видим дали не са ви поникнали крилца - не пушите, по жени не ходите... Пиенето?**

- Не можах да се науча.

- **Как все пак разпускате?**

- Играя карти. Като ми писне, се обаждам на приятели и играя карти. Няма да кажа с кои, че утре ще напишете кръга еди-кой си.

- **С Валентин Златев сигурно (шефа на “Лукойл”-България - бел. ред.)?**

- А, не. Вальо лъже на карти и с него не играя. Той много лъже. Той, ако има три еднакви карти от един цвят и вика: “Терца”. Има седем, вале и асо и вика “Терца”!

- **Помните ли онази снимка, която излезе в “Труд” през 2001 г., на която сам си лъските обувките (виж снимката по-горе)?**

- Между другото тази снимка ми е в Банкя и ако бяхме там, щяхте да я видите. Даже ми е надписана от Ицо Стоичков. Взел я е от вашия вестник, надписал ми я е и съм си я сложил да ми стои там.

- **Кой ви лъска обувките сега?**

- Сега много не ги и цапам. А като ги нацапам, тук има две жени, чистачки, те се занимават с тях. В тоя смисъл не си ги чистя сам, освен ако не се налага на момента, защото се пазя от вас да не ме снимате. А иначе, ако са много кални, двете жени, които се занимават с хигиената и поддръжката, те ги чистят.

- **Аааа, имало все пак жени в къщата ви?**

- Има. Надето и Цветето.

- **И двете ли имат чин “полковник”, или едната поне е по-млада?**

- Не ги знам на колко години са... Но и двете са от НСО. И съм ги заварил от Станишев. Същите, които и при него са били. Може и агентки да са, не ги знам, не съм се интересувал (смее се). Добре се справят, те ме перат и гладят. Че може да ме питате и за това, та да си кажа предварително.

- Заспivate ли лесно? Не ви ли мъчи някаква нечиста съвест?

- Никаква. Заспивам като бебенце. Гледам филм задължително, преди да заспя. Сега има един Game of Thrones (“Игра на тронове”, но премиерът го казва на английски). Много готин.

- Навремето “Гладиатор” ви беше любимият.

- Е, той е класика, той е един от най-добрите.

- Струва ми се, че се припознавахте в главния герой - верния на императора генерал. Какво се промени през годините?

- Нищо. Мисля, че продължих тази кауза и сега добре изпълнявам ролята.

- Къде е дъщеря ви в момента?

- В Щатите си е. От няколко месеца не съм я виждал. Вечер ми се обажда, чуваме се от време на време. В Ню Йорк като бях на сесията на ООН, дойде да ме види.

- Няма ли да ви прави тъст, дядо?

- Тя не смее да говори с мен на такива теми. Не ме има за близък, за да сподели такова нещо. Тъжно е, но тя не е расла при мен, така че.

- А другата, на Цветелина?

- И нея отдавна не съм я виждал. Просто няма действително време. Сутрин 6,30-7,00 ч ми се обажда дежурният по МВР за обстановката, седем-седем и половина пия кафе, бръсна се...

- ...ако не е понеделник. После гледате сутрешните блокове на телевизиите.

- Поглеждам. Понеже тук във всяка стая има телевизор и като чуя някой гъгнец глас, надавам по едно ухо какво ще каже и отивам надолу. Ето и сега, след малко (вече е към 20,00 ч) ще дойдат Дянков, викнал съм още няколко колеги, така докъм 21,30 ч.

- И това всяка вечер ли е?

- Всяка вечер. Сега и Полежанов на фонд “Земеделие” ще дойде. Няма вечер, в която да няма някого.

- А на тях дали им е приятно всяка вечер да са при вас?

- Е, те са много - 15 министри, 20 заместник-министри. Не са тук всичките всяка вечер, редуват се, те имат семейства, малки деца.

- Кое искате да е изречението, с което да останете в историята. И въобще искате ли да оставате в историята?

- Щем-не щем в историята няма как да ни прескочат. Важното е да остана с добро име. Мисля, че с това, което строим и ще построим, ще останем в историята. Хората, които минават по “Люлин”, като се знае, че това беше абсолютно провален проект, за който ние...

- Стига вече с тия магистрали! Един ден “Люлин” на вас ще я кръстят сигурно. Магистрала “Бойко Борисов” - да се успокоите.

- Като изрично подчертавам, че се шегувам, бих казал, че като направим “Струма” и “Хемус” - те ще са апотеоз на всичките ми усилия.

-Е, сега нормално ли е човек да мисли постоянно как ще направи някакви магистрали?

- Понеже се познаваме отдавна и виждам накъде биете, ще кажа така - вече съм се променил и изкривил. Преди ми беше най-любимо да отида на мач на “Левски” на “Герена”. По къси гащи и да люпя семки. Сега вече въобще не ми се ходи там. Ето това вече в мен е пречупената нормалност.

Сега си говорим, а аз си мисля - дали излязоха на лабораторията изследванията, докъде Плевнелиев днес е стигнал с преговорите за другата отсечка, Дянков също нещо трябваше да свърши. Сега с нетърпение ги чакам да дойдат да кажат кой докъде я е докарал. Цецо ще ми се обади към десет и половина - единайсет от Брюксел от вечеря с вътрешните министри. Знам всеки един какво важно трябва да прави днес.

- Не ви ли е мъчно, че животът ви можеше да е друг.

- Няма как да е едното и другото. Няма как да се случи. Течението вече ме занесе в тази посока и не мога да се измъкна. Най ме е яд само като напишат, че имам медиен комфорт. В това отношение Бербагов е абсолютно прав да се сърди. Написал някакъв английски вестник нещо и нашите вестници го препечатват. Че Руни 15 мача нямаше гол, Бербагов - голмайстор на лигата! Оня бил добър, а нашият слаб. И нашите го препечатват. Аз, ако бях редактор, щях да ги направя на салата...

- “Труд” излезе с позиция “Митко, “Юнайтед” не те заслужава”!

- Абсолютно вярно! Това, ако сте направили, ви поздравявам. Конгратюлейшънс!

БОЙКО БОРИСОВ

Роден е на 13 юни 1959 г. в Баня.

От 1985 до 1990 г. е преподавател във ВИПОНД на МВР.

1991 г. - създава охранителна фирма “Ипон”.

2001 г. - става гл. секретар на МВР.

2005 г. - става кмет на София.

От 2009 г. - премиер на България.